

Cel Overberghe

Emoties

Verantwoording

De gedichten zijn geschreven vanuit de emoties, ontstaan door de ziekte en de uiteindelijke opname van mijn vrouw in een tehuis voor dementen (Alzheimer). Hiermee heb ik het verdriet en de eenzaamheid van mij af trachten te schrijven en er, als een dipsausje, wat humor aan toegevoegd. Het zijn dus gelegenheidsgedichten. Omdat ik mijn situatie vandaag wat meer onder controle heb, is het alsof de inspiratie een beetje sputtert, maar de microbe leeft om verder te schrijven!

Het is op aanraden van verschillende vrienden kunstenaars en omdat er, lang geleden, al een aantal gedichten in Gierik verschenen zijn, dat ik nu opnieuw een poging doe om bij de redactie in het gevlei te komen.

Met snellerkloppendhartelijke groeten,

Cel Overberghe

DIALOOG

Sterk zijn,
een pechverwerker in je hoofd hebben
die werkt en,
als bij toverslag een laken legt
omheen je droevigste gedachten,
ze aan het zicht onttrekt
aan hen die je belagen
met goed bedoelde woorden

Een blik in je licht ontblote ziel
zal hun teleurstelling voeden,
de dialoog verbreken
over alledaagse dingen,
je achterlaten in een huis
verstoken van tastbare liefde.

HOTDOG

Terwijl hete hondjes loopse teefjes neuken
aan de leiband,
ergens in een ver plantsoen,
praten hun baasje en bazinnetje
over koetjes en kalfjes en
laten hun diepste gedachten dwalen
over het verdriet van deze wereld,
de valse schaamte die hen belet,
de daad bij het woord te voegen,
met of zonder leiband,
met of zonder liefde, genot, of schuldgevoel.
't Maakt niet uit.

LICHT

Ik kijk in de spiegel
en zie wat overblijft van het licht
dat ooit mijn blik deed schitteren,
mijn nachten verlichtte als een melkweg
vol verre dromen.
Het licht, dat onrust uit mijn bloed verdreef
met ogen vol beloftes,
ogen,
dwingend als het leven zelf.

Ik kijk in de spiegel
en zie sporen van licht,
in de vage glans van tranen.

DATING SITE (EENZAME VROUWEN)

Ik voel hun kritische blikken
wanneer ze mij in pixelvorm bespieden,
Met hun muis klikken,
in mijn kruis tasten zonder zich bloot te geven.
Zij hebben het laatste woord,
althoewel het nog niet uitgesproken is.

Later,
dan zullen ze het gebruiken
als een stok achter de deur,
mijn vermetelheid beteugelen
met gespeelde onwil,
mij uit mijn tent lokken met beloftes
die het midden houden
tussen droom en droefheid,
om mij alsnog te kneden
naar het evenbeeld van
hun stoutste verlangens.

DODE VOGELS

De prijs van ruwe gedachten
is licht gestegen.
Geslepen woorden worden zeldzaam en
het lispelen beperkt zich tot
het kraken van viraal besmette
voetnoten.

Krachttermen verschuilen zich
tussen de plooiën
van het op tederheid gestoelde fluisteren.
Geen wonder dat het vuilbekken
tot op staatsniveau is doorgedrongen,
meedogenloos als
de reuk van dode vogels.

JONGETJE

Ik voel geen pijn en
hul mij niet in rouw.
Toch voel ik dat het jongetje in mij
doodziek is.
Het juicht niet meer
als 's morgens vroeg de dag begint
omdat de hoop 's nachts
uit zijn dromen werd gewist.
Het kijkt niet naar Het speelgoed
in de vitrine,
omdat het oude hem te plotseling
ontnomen werd.
Ik schilder een glimlach
om zijn mond,
maar verf schiet te kort
om wanhoop te verbloemen.

OPRISPING

Alleyveroit!
Paktembobby,
betteminzen knoesels
dattemer vaninzen
broekschet!

Tzalleliere
oemmennenvoete
tespeyle,
dezaaiker!

ZOMEROGEN

Eenzaamheid is als klimop
die je op tijd en stond moet snoeien.
Voor je het weet, is het een vacht
die je gedachten overwoekert
en het zicht onttrekt aan alledaagse vreugde,
zoals een koffie in je stamcafé!
De dienstster heeft er zomerogen!
Twee bergmeertjes
waarin het heerlijk zwemmen is.
Haar zachte blik is als handen
die je ziel beroeren,
je dag kleuren met tinten blauw,
ondanks de regen.
Haar stem is mooier dan het liedje van de week
en ontlokt aan je mond een zucht
en je denkt aan vroeger,
toen gedeelde vreugde
bij je dagelijkse leven hoorde.